

bam
bú

CAÇA
MAJOR

BIG GAME

DAN
SMITH

Traducció d'Aurora Ballester

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *Big Game*

Publicat per acord amb Chicken House.

© 2015, Dan Smith, pel text
Basat en el relat original de Jalmari Helander i Petri Jokiranta
Basat en el guió original de Jalmari Helander © 2015
Basat en la pel·lícula original produïda per
Subzero Film Entertainment juntament amb
Altitude Film Entertainment i Egoli Tossell Film
© 2015, Aurora Ballester i Gassó, per la traducció
© 2015, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig
Imatge de la coberta: © 2014 Subzero Film Entertainment,
Altitude Film Entertainment, Egoli Tossell Film

Primera edició: febrer de 2015
Primera edició en aquest format: octubre de 2024
ISBN: 978-84-8343-997-5
Dipòsit legal: B-19397-2024
Printed in Spain
Impress a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

El paper utilitzat en la impressió d'aquest llibre
prové de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta
obra només pot ser realitzada amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista
per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro
Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar
fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 45).

La primera cacera

Ajupit a l'ombra d'un cercle de bedolls, vaig aixecar el cap i vaig ensumar l'aire. El perfum terrós i humit de la molsa i l'humus em va omplir els narius, però hi vaig detectar alguna cosa més, una cosa càlida i salvatge.

Em vaig quedar quiet i vaig escoltar la fregadissa d'un moviment.

Era allà.

Més endavant hi havia una cosa, amagada entre les clapes verdoses del bosc.

Sense apartar els ulls dels arbres, em vaig inclinar cap a terra i vaig agafar un pessic de les últimes fulles de la tardor, marrons i plenes de pols. Quan les vaig espolsar a l'aire van deixar anar el polsim cap a mi, cosa que em va indicar que allò que voltava per allà a prop no em podia olorar. Estava a resguard del vent.

Vaig estrènyer fort l'arc amb la mà esquerra i amb la dreta vaig agafar de darrere meu una fletxa de dins el buirac. Tenia la punta afilada i neta.

Mentre col·locava la fletxa dins l'arc, vaig avançar un pas sense fer gens de soroll. Em vaig aturar i després vaig fer una altra passa, movent-me molt lentament. Davant meu, el terra del bosc era cobert de fulles seques i branquillons. Però jo era caçador. El millor del nostre poble. Hi passaria pel damunt com un fantasma.

Cada vegada que avançava, posava el peu ben pla sobre la catifa de color coure clapat. El temps s'aturava. El batec del cor se m'alentia. Els músculs se'm relaxaven i tenia la ment en calma.

I aleshores el vaig veure. No era gaire lluny. Era una silueta entre les branques.

Era l'animal més gros que havia vist mai; estava molt dret, amb altivesa, i girava el cap en la meva direcció. Tenia unes banyes enormes i d'una amplada com la dels meus braços estirats al màxim, ben bé.

Amb l'esquena ben dreta i respirant profundament, vaig aixecar l'arc i em vaig acostar la corda a la galta. Vaig tancar un ull i vaig apuntar, deixant anar l'aire dels pulmons a poc a poc.

Ara.

Quan vaig deixar anar la corda, la fletxa va brunzir pel mig del bosc. Va recórrer la curta distància en un instant, tallant l'aire, com un míssil mortífer de fusta i ploma, disparat amb certesa.

Però la fletxa va tocar una branqueta que penjava i es

va desviar cap a la dreta. Es va decantar, va giravoltar, va topar contra la soca d'un bedoll i va caure damunt d'un tou de fulles com si fos un branquilló innocent.

«Ostres.»

Immediatament vaig estirar el braç per agafar una altra fletxa, la vaig col·locar a l'arc, vaig apuntar i vaig disparar.

Aquesta vegada la fletxa va passar per entre les branques, però quan va arribar al cérvol ja havia perdut força. Quan va tocar l'anca posterior de l'animal, va rebotar i se la va empassar el sotabosc.

«No pot ser!»

M'hi vaig acostar una mica més i vaig tornar a disparar, aquesta vegada gairebé vaig tocar al punt on hi havia d'haver el cor de l'animal, però un cop més la fletxa no li va perforar la pell.

–Fracassaré –vaig dir, abaixant l'arc–. No passaré mai la Prova.

La realitat se'm va precipitar al damunt. No era el millor caçador del meu poble. Ni tan sols era el millor caçador de la meva edat. Era un inútil. El meu arc era més feble que el dels altres nois, perquè no tenia prou força per manejar-ne cap de més gros i tenia més mala punteria.

Em vaig encaminar cap a la silueta que hi havia darrere els arbres sospirant i arrossegant els peus. Des de lluny semblava un cérvol, però en acostar-m'hi em vaig adonar que no era més que una pila de bastons i molsa amb una flassada vella de color cafè tirada per sobre. El pare i jo l'havíem muntat el mes passat perquè jo practiqués, allà mateix, entre els arbres de darrere de casa nostra.

Vaig dir quatre paraulotes i vaig posar una altra fletxa a l'arc per disparar contra el ninot a dos pams de distància. La punta de la fletxa va traspasar la flassada amb un espetec sord i es va enfonsar en el cor de la bèstia artificial.

Vaig brandar el cap. Potser me'n sortiria bé si pogués tirar de ben a prop. O potser, si tenia sort... O bé si...

Vaig sentir passes darrere meu.

Em vaig girar i em vaig esperar; sabia que era el pare pel ritme i el pes de les seves passes. Era un home corpulent, de passa llarga, però tenia els peus lleugers.

–Oskari –em va dir, apartant les branques cap a un costat i mirant-me–. Que fas unes pràctiques d'última hora?

Em vaig apartar els cabells dels ulls i vaig arronsar les espatlles, procurant ignorar la sensació d'angoixa pel que havia de venir. L'endemà feia tretze anys, però abans de poder-me convertir en un home, m'havia d'enfrontar a la Prova.

–Doncs... –va dubtar, com si no acabés de saber què em volia dir–. Tothom et deu estar esperant. Estàs a punt de marxar?

–Suposo que sí. –Però no em vaig moure d'on era.

Després d'observar-me un moment, el pare se'm va acostar i em va posar la mà sota la barbata perquè me'l mirés.

–Estigues tranquil –em va dir–. Te'n sortiràs.

Vaig fer que sí amb el cap i vaig intentar somriure. Però no tenia la impressió que me n'hagués de sortir.

El pla de les Calaveres

L'estómac se'm regirava com si fes tombarelles mentre deixava l'arc repenjat en un racó de la meva habitació i sortia de casa.

El pare ja m'esperava al tot terreny, amb el motor engegat, i feia repicar els dits sobre el volant.

–Vinga, va! –em va cridar des de la finestreta oberta–. Que ens n'hem d'anar!

Vaig tancar de cop la porta de casa i vaig córrer cap al cotxe, però quan vaig fer el tomb per obrir la porta de la banda del copilot, el pare em va mirar negant amb el cap.

–El dia de la Prova has de seure al darrere –em va dir–. Quan s'hagi acabat, podràs seure al davant com un home. Així és com es fan les coses.

Vaig pujar al darrere sense respondre-li. Feia molt de temps que no hi seia i em va fer sentir petit.

El pare va posar la marxa i va arrencar. Em mirava pel retrovisor i es passava els dits per la barba com si estigués reflexionant sobre alguna cosa.

–Ja sé que no tens ganes de fer-ho, però la tradició és la tradició.

–Sí que ho vull fer –vaig dir.

Va obrir la boca per parlar, però s’hi va repensar i va tancar la finestreta. L’aire fresc es va acabar de sobte i al darrere feia molta sensació de xafogor. L’aire era espès i feia pudor de botes velles.

Per tot el poble, al costat de la carretera plena de sots, hi havia cotxes aparcats que s’esperaven i quan els passàvem pel costat feien sonar el clàxon i es posaven a circular darrere nostre com una caravana. Jo procurava no pensar que tots em seguien a mi. Venien a la meva Prova.

–Fes l’ant –va dir el pare.

Vaig inspirar profundament, vaig fer cassoleta amb les mans al voltant de la boca i vaig intentar imitar el crit que ell m’havia ensenyat.

–Muuug! Muuug!

El pare va arrufar les celles.

–Bé, t’hi has acostat, però més aviat semblava un vell roncant. A veure si el cérvol et surt millor.

Vaig intentar fer aquell so, però el que em va sortir més aviat semblava el plany d’un gat ofegant-se. El pare va brandar el cap i va centrar l’atenció en la carretera.

Vaig tancar els ulls i vaig desitjar ser en un altre lloc.

–Em sap greu.

–Te’n sortiràs, Oskari –va dir per cinquena vegada o així.

Però més aviat semblava que es volgués convèncer a si mateix que jo no el desenganyaria.

–Tot el que necessites és al quad. Però si et recordes de tot el que t’he ensenyat, no et farà cap falta. A la meva època no n’hi havia, de quads per moure’s; només ens podíem refiar de les cames i ens espavilàvem la mar de bé. Molt bé, ara digue’m quines són les dues coses més importants.

–Mmmm...

–Vinga, va, Oskari. Les dues coses més importants.

–El ganivet...

–Sí.

–I l’equip per fer foc.

–Els portes?

–Aquí els tinc. –Vaig donar uns copets al ganivet que duia penjant del cinturó i després em vaig tocar la butxaca de la jaqueta, on duia un paquet impermeable amb l’equip per fer foc.

–Molt bé, noi. Mentre portis aquestes dues coses, pots sobreviure a qualsevol lloc i en qualsevol situació. Porta-les sempre amb tu. No te les posis mai a la motxilla i no les perdis. En plena natura, poden significar la diferència entre la vida i la mort.

–Només és una nit –vaig dir, intentant semblar valent.

–És igual. Amb una nit en plena natura ja n’hi ha prou. Qualsevol cosa es pot complicar: ja ho saps. El ganivet i l’equip per fer foc t’ajudaran a protegir-te, a escalfar-te i a alimentar-te tot el temps que et calgui. I a més a més tens l’arc, és clar.

L’arc. Només de pensar-hi se m’encongia l’estómac.

Vaig sospirar i em vaig girar a mirar per la finestra bruta del darrere, balancejant-me i sacsejant-me amb el moviment del cotxe. El poble feia estona que l'haviem deixat enrere, perdut entre els arbres, mentre ens enfilàvem pel vessant de la muntanya més alta d'aquella zona: el mont Akka.

Darrere nostre, el remolc que duia lligat damunt del quad del pare trontollava amb els bonys del camí. El quad es debatia amb les cadenes com si fos viu i estigués desesperat per alliberar-se'n. L'havia vist tota la vida per casa, aquell trasto verd amb la pintura pelada; el pare sempre l'estava arreglant o intentant comprar-ne peces de recanvi perquè no es podia permetre comprar-ne un de nou.

Darrere nostre venia la corrua de vehicles que ens seguïen: una caravana variada de camionetes descapotades i tot terrenys vells i rovellats. N'hi havia que anaven carregats de material i tapats amb lones que petaven amb el vent; altres conduïen caravanes atrotinades. Me'ls vaig estar mirant una estona i em vaig posar malalt només de pensar en els homes que hi anaven a dins: uns homes que pujaven a la muntanya per veure'm passar la Prova, uns homes que esperaven que fracassés perquè no era ni el més fort ni el millor en res.

La mare sempre deia que jo era de creixement lent. Quan tornava de l'escola ple de morats, em preparava un got de llet calenta amb cacau i em deia que només era qüestió de temps que em fes gran i fort com en Risto i en Broki i altres nois com ells, però que ells no serien mai tan llestos com jo. El pare somreia i li donava la raó.

–Més gran, més fort i més llest –hi afegia–. Algun dia seràs més que un caçador.

Però ara, després que la mare se n’hagués anat, ja no somreia gaire sovint.

A l’esquerra del camí, les penyes i els pins infinits quedaven engolits per la natura feréstega que s’enfilava pel mont Akka. Allà, el bosc esponerós de primavera era espès, fosc i ple de vida. En aquells moments no volia ni pensar què s’hi amagava: óssos que et podien arrencar el cap amb un cop de pota, llobatons ferotges de la mida d’un gos que podien trinxar ossos amb les dents. La mare també m’explicava històries sobre altres coses, com la d’Ajatar, la Diablessa del Bosc, que s’apareixia en forma de drac i et feia caure malalt només de mirar-la. I també hi habitava el *näkki*, que vivia als aiguamolls i als llacs, un monstre de forma canviant que s’esperava per arrossegar-te cap a una mort aquàtica. Tot contes per a nens, és clar, però a mi m’encantava que se m’assegués als peus del llit i me’ls expliqués abans de fer-me un petó al front i apagar el llum. Se sabia tots els contes.

–Estàs pensant en la mare –va dir el pare amb la veu greu–. T’ho endevino sempre.

No li vaig contestar.

–Jo també la trobo a faltar. –Era gairebé com un xiuxiueig, com si no ho volgués reconèixer.

A l’altra banda del camí hi havia un penya-segat abrupte que donava al buit. Si el pare girava massa en aquella direcció, cauríem pel voral i trigaríem una bona estona a tocar fons.

–Tinc una cosa per a tu –va dir el pare. Va obrir la guantera i es va inclinar per remenar-hi a dins, però sense treure els ulls del camí. Hi havia tota mena de coses, allà: papers rebregats, cartutxos per a l'escopeta, una navalla vella amb el mànec d'os, cordills i un paquet de cigarrets encetat. Però en va treure un rotlle de paper rebregat i me'l va allargar, dient:

–Té. És per a tu.

–Què és? –vaig preguntar-li, i vaig allargar la mà per agafar-lo entre els dits tremolosos.

El paper era groguenc, com un pergami antic. Era rígid però tenia rebrecs allà on l'havia aplanat per ficar-lo a la guantera, i feia pudor de gasoil.

El pare va agafar el paquet de cigarrets i en va treure un. Després va llançar el paquet a la guantera i la va tancar amb un cop. Va encendre el cigarret i va obrir la finestreta un parell de dits. El vent m'enviava el fum a la cara i em vaig apartar.

–Vinga –em va dir el pare–. Desplega'l.

Vaig dubtar un moment, després vaig inspirar profundament i vaig descargolar el paper per mirar el dibuix antic.

–És un mapa? –Vaig reconèixer un parell dels llocs que hi havia marcats. Veia el camí per on circulàvem i el bosc que s'estenia a la nostra esquerra. I a la base del mont Akka, en un punt elevat del peu de la muntanya, hi havia el pla de les Calaveres, que era on ens dirigíem. A baix de tot del mapa hi havia el nostre poble.

–Hi ha una creu vermella –va dir el pare.

Vaig passar el dit per sobre del mapa, resseguint els plecs i les arrugues del paper vell i rígid.

–Sí. Què és? –vaig preguntar-li sense deixar d’assenyalar la creu amb el dit. Es veia recent, com si algú l’hagués traçada amb un retolador.

–És el nostre secret –va dir el pare–. Un lloc on és molt segur que hi hagi cérvols.

Va deixar anar el volant i va obrir molt els braços.

–Parlo de cérvols de molt bona estampa, amb unes banyes ben grosses.

–Vols dir un terreny de caça secret? –Vaig observar la creu vermella; ja començava a percebre el misteri d’aquell lloc. Vaig recordar que la mare em deia sovint que el cérvol mascle seria el meu animal, que era el que el bosc em donaria.

–Exactament. Així que acosta-t’hi, espera’t fins a l’alba i mantingue’t sempre a recer del vent.

–D’acord, pare. –Vaig apartar els ulls del mapa i me’l vaig mirar.– Els sé cridar.

Però vaig veure la seva reacció. Em vaig fixar com aixecava les celles i apartava la mirada per fixar-la en el camí.

–El terreny de caça secret és en una plana gran, prop del cim de la muntanya –va dir–. Reposa abans d’arribar a dalt de tot i puja-hi a trenc d’alba. Trobaràs un cérvol i passaràs la Prova.

Reposar. A negra nit. Sol als boscos del mont Akka durant tota una nit. Feia quinze dies que gairebé no havia pensat en res més. Hi somiava i em despertava amb una sensació de pànic ficada al fons de l’estómac.

Vaig empassar saliva i vaig fer un esforç per agafar coratge, per a mi i per al pare. Allò era important per a tots dos.

–Pare?

–Mmm?

–Vull que sàpigues que... la Prova... la faré tan bé com podré.

–Ja ho sé, que ho faràs.

Vaig tornar a donar un cop d'ull al mapa i en acabat el vaig cargolar i me'l vaig ficar a la butxaca. Quan vaig tornar a aixecar la vista, el pare em mirava pel retrovisor.

–Però no sé si n'hi haurà prou...

–Si ho fas tan bé com puguis, segur que serà més que suficient.

El pare va assentir amb el cap i va fer un somriure forçat, però tots dos sabíem que el pare era un heroi, una llegenda, i que fes el que fes, per molt que m'hi esforçés al màxim, no seria mai prou.

El món es va enfosquir quan el camí va començar a serpentejar entre els arbres i el pare ens va conduir muntanya amunt. Vam continuar pujant entre aquella explosió de verds i marrons, envoltats de pins i avets, tan alts que havia d'enganxar la cara al vidre per veure on acabaven. L'olor fresca i dolça que entrava per la finestreta del costat del pare em recordava les matinades al bosc. Cada dia, durant el darrer mes, m'havia fet llevar amb la primera llum del dia i se m'havia endut al bosc de darrere de casa per fer pràctiques d'encendre focs i construir refugis. Em feia rastrejar animals i utilitzar camuflatges i disparar una fletxa

rere l'altra contra el cérvol d'imitació, fent servir el seu arc en comptes del meu. Però mai no havia tingut prou força per tensar el seu arc al màxim i sabia que això el preocupava tant com a mi.

El pare va aixafar la burilla dins el cendrer i va tancar la finestreta.

–Gairebé ja hi som –va dir.

Se'm va recargolar l'estómac i vaig haver de fer un gran esforç per assentir amb el cap.

–Sí.

Em vaig decantar cap a un costat per situar-me exactament darrere seu i vaig treure la foto que havia pispat del tauler del refugi dels caçadors. Era de la mida d'una postal, antiga com el mapa, i estava doblegada per la meitat. La vaig desplegar i vaig mirar amb atenció una foto del pare el dia que havia fet tretze anys. Dins d'un puny aguantava un arc gros i anava encorbat sota el pes d'un cap d'ós que carregava a l'espatlla. Em costava de creure que jo pogués arribar a ser tan fort i valent com ell.

–Els deixaràs parats –va dir el pare, com si endevinés el que estava pensant.

Vaig tornar a plegar la foto i me la vaig ficar a la butxaca en el moment que ell va aixecar la vista per mirar-me pel retrovisor.

–Has tret el cervell de ta mare, Oskari. Ets molt llest. Molt més llest que no era jo. I això té més importància que ser el més gran o el més fort, t'ho asseguro.

Però a mi no se m'acudia res més útil que ser el més gran i el més fort. El més valent, potser. O un rifle.

–Recorda't del mapa –va dir el pare–. No el perdis.

Com que anàvem al capdavant del comboi, vam ser els primers a arribar a dalt de tot del peu de la muntanya i dirigir-nos al pla de les Calaveres, a la base del mont Akka. A empentes i sotracos vam anar a fer cap a una gran clariana, plana i pedregosa, on no havia estat mai abans, tot i que els nois més grans me n'havien parlat. Estava envoltada gairebé del tot per un bosc espès i roques abruptes que sobresortien per totes bandes, però a la punta que teníem més a prop hi havia un precipici des d'on veia uns núvols espessos i inflats que acariciaven els cims llunyans de les altres muntanyes. El pare va conduir gairebé fins al marge, fent cruixir les pedretes soltes sota els pneumàtics; aleshores va girar el volant, va encarar el tot terreny cap al pla de les Calaveres i va apagar el motor.

A l'altra banda de la clariana, un núvol negre va emergir per damunt dels arbres. Es va enlairar ràpidament cap al cel gris violat amb un espetec i es va dissipar en un centenar de corbs. Van sortir volant en totes direccions fent cercles fins a parar-se.

Quan els homes del meu poble parlaven d'aquest lloc, s'hi referien com a un indret secret. Com si formés part d'ells. I tot i que uns quants amics meus me l'havien descrit i el pare havia intentat preparar-me, no m'havia imaginat mai que fos d'aquella manera.

La Prova

Al centre del pla de les Calaveres hi havia una plataforma molt gran feta de troncs morts de pi i bedoll. Era com una caixa gegant i entremig de les esclètxes de la fusta castigada per la intempèrie es podia veure la superfície llisa de les pedres grises que hi havia a dins per fer de suport.

Semblava que fos allà des de temps immemorials (com un gran altar preparat per al sacrifici), i vaig pensar quants nois devien haver portat fins allà i els hi havien fet enfil·lar esperant passar la Prova. Un cercle d'estaques de fusta vella envoltava l'altar. Eren uns pals de pi gruixuts com el meu braç, que m'arribaven fins a l'espatlla. N'hi havia d'altres d'escampats per l'esplanada, clavats a terra sense cap ordre en concret, tots amb una calavera al capdamunt. N'hi havia de petites, que eren de perdiu, de faisà o de conill; però també hi havia altres calaveres d'allò més impressio-

nants. Es podia veure el que quedava d'un cérvol, un parell de guineus, i fins i tot la calavera d'un cérvol mascle adult amb banyes i tot. I just davant nostre, dalt del pal més alt, hi havia la calavera d'un ós.

Estava atacada i esgrogueïda pel vent, la pluja i el sol i fixada dalt del pal amb la boca oberta, com si estigués deixant anar un gruny esfereïdor. Com si, fins i tot després de tant temps de la seva mort, encara estigués indignat pel que li havia passat.

La calavera era almenys tres vegades més grossa que la meua, i les dentasses corbes tan llargues com els meus dits. Unes dents que podien trinxar el cap d'un home o arrancar-li un braç amb la mateixa facilitat amb què jo podia trencar una branqueta de bedoll.

Vaig contemplar aquella calavera amb els pèls de punta.

Em tornava la mirada, amb els ulls buits.

–És la teua? –vaig preguntar al pare.

–Sí que ho és –va dir ell assentint, i va acostar la mà cap a l'ullal d'ós que duia penjat d'un cordó de cuir al voltant del coll–. Però no cal que sigui un ós. En Hamara va portar un cérvol, que ni tan sols era un mascle adult. I en Davi només va aconseguir caçar un parell de perdius.

Em vaig tornar a mirar les conques buides dels ulls de la calavera d'ós i em vaig preguntar què em donaria el bosc. Què em mereixia?

Van començar a aparèixer una filera de cotxes d'entre els arbres de darrere nostre i anaven avançant a poc a poc cap allà on estàvem aparcats. Van formar un semicercle encarats al pla de les Calaveres i els homes van anar sal-

tant dels seus vehicles. En pocs minuts n'hi havia almenys una vintena preparant-se per actuar com si tinguessin una feina a fer.

–Espera'm aquí. –El pare va obrir la porta i va saltar. Durant uns segons, el soroll dels homes va omplir el cotxe; després el pare va tancar la porta de cop i els sons van tornar a arribar ofegats. Em vaig sentir diferent de tots els altres. Com si no fos un d'ells.

El pare es va calar la gorra i es va cordar la jaqueta verda que duia damunt d'una dessuadora amb caputxa; en acabat es va dirigir cap a l'últim vehicle de la cua. Era un tot terreny vell, atrotinat i rovellat, que duia enganxada una caravana petita. En Hamara, el propietari, estava dret al costat del cotxe, amb els dos polzes amagats sota el cinturó, observant com els altres homes es posaven en moviment.

En Hamara era l'home més cepat que havia vist mai. Li passava més d'un cap, al pare. Duia una barba grisa deixada que li tapava bona part de la cara arrugada, i els cabells grisos, llargs i desgrenyats li penjaven per sota una gorra de llana negra espellifada. Anava amb una jaqueta de camuflatge mig descordada, i amb un jersei brut de color beix, que no aconseguia dissimular-li la panxa boteruda. Als peus hi duia unes botes grosses de goma. Portava una escopeta penjada de l'espatlla que es veia tan vella i atrotinada com ell.

El pare no n'estava gaire, d'en Hamara, sempre havia dit que era un vell rondinaire, però com que era el cap dels ancians del nostre poble no hi havia res a fer.

Van parlar un moment i després tots dos es van girar cap a on era jo. Em vaig adonar que el pare estava nerviós perquè s'escarbotava la pell del voltant de l'ungla del polze esquerre. Sempre ho feia quan l'amoïnava alguna cosa. La primera vegada que l'hi vaig veure fer va ser a l'hospital, quan la mare estava malalta, i es va encetar tota la pell del voltant. No semblava ni que s'adonés que s'hi havia fet sang.

En Hamara em va mirar fixament amb els seus ulls penetrants i llagrimosos, va tensar els llavis i va fer un cop de cap. El pare es va quedar quiet un moment, va abaixar la mirada cap a les botes i va tornar cap al tot terreny.

—Vinga, va, ajuda'm amb la tenda.

Un cop vam tenir la tenda muntada, el pla de les Calaveres era un formiguer d'activitat mentre els homes feien els preparatius, però no se sentia riure ni bromejar. Hi havia un ambient solemne i parlaven en veu baixa mentre en Hamara els donava instruccions perquè fessin una feina o altra.

El pare va anar a ajudar l'Efra a partir uns troncs de pi enormes per tirar-los a una foguera que cremava dins d'un cercle de pedres grosses. Uns altres muntaven refugis o arreglaven les caravanes o encenien teies i les clavaven a terra, tot i que encara trigaria unes quantes hores a fer-se fosc.

Era la primavera, però estàvem en un lloc tan alt i tan al nord, per damunt del cercle polar àrtic, que l'aire encara era força fred. Tots els homes portaven unes quantes capes de roba, amb jerseis, jaquetes i anoracs que encara

els feien semblar més grossos del normal. Se'ls veia peluts i lletjos i, encara que jo els veïés cada dia, aquell lloc els encomanava un aspecte salvatge inusual, com si acabessin de sortir del bosc. Portaven les escopetes penjades de l'espatlla i els ganivets al cinturó.

Allà també hi havia altres nois, tots més grans que jo, però no gaire més. Cap d'ells no parlava amb mi. Fins i tot els meus amics, en Jalmar i l'Onni, es limitaven a somriure o a fer un cop de cap quan ens creuàvem les mirades. Altres, com en Risto i en Broki, em miraven i murmuraven i es passaven un dit d'una banda a l'altra del coll.

Em vaig abaixar la gorra de llana fins a les orelles i vaig anar cap al remolc per fer veure que comprovava l'estat del quad. Com que el pare i jo ja l'havíem revisat abans de marxar, sabia que funcionava perfectament i que hi havia totes les eines al darrere, però no sabia què més fer amb el poc temps que em quedava abans de sortir. Aviat en Hamara em cridaria davant de tots els homes i totes les meves pors s'apoderarien de mi.

Com si volgués confirmar-me els pensaments, l'espetec sobtat d'un tret es va escampar per l'aire. Aquell so potent i agut em va fer saltar i vaig mirar cap a la plataforma mentre el tret ressonava pel pla de les Calaveres i se sentia retrunyir per tota la muntanya fins a fondre's en el no-res.

En Hamara era dret allà, mirant-nos des de dalt, amb l'escopeta a la mà dreta. La culata li reposava damunt de l'anca i el canó apuntava enlaire. Amb la mà esquerra aguantava un arc de caça de grans dimensions. Ell també es veia més gros, com si fos una espècie de bèstia prehistòrica.

Tothom va deixar el que estava fent i el va mirar mentre disparava un altre tret. La culata de l'escopeta li va rebotar a l'anca, però ell es va quedar immòbil.

Quan el so del segon tret es va haver esmorteït, en Hamara va proferir una sola paraula:

–Oskari!

El cor em va fer un bot i se'm van recargolar els budells.

Prop de la foguera, el pare va llançar un últim tronc a les flames i va córrer cap al meu costat, assenyalant el quad.

Tots els altres homes es van dirigir cap a la tarima.

–Estigues a l'aguait per si veus algun ós –em va dir en Davi, i em va clavar una forta manotada a l'esquena en passar pel meu costat. Era el pare d'en Broki i li tenia tanta mania com a en Broki. La plantofada em va fer perdre l'equilibri, em va fer caure contra el quad i em vaig haver de parar amb les mans per no anar per terra. Quan em vaig girar, vaig veure que el pare se li plantava davant, amb una destral a la mà.

–Què passa? –En Davi va obrir els braços.– Només li desitjava bona sort.

El pare va avançar cap a ell, de manera que estaven a tocar l'un de l'altre, mirant-se als ulls. Tenia el mànec de la destral agafat tan fort que els nusos del puny se li veien blancs.

–No m'ha fet mal, pare –vaig dir, fregant-me les mans amb els pantalons–. De debò.

28 Al pare la respiració se li va tornar feixuga i va continuar mirant en Davi de fit a fit.

–Ja l’has sentit –va dir en Davi, caminant enrere–. No s’ha fet mal.

El pare va estrènyer les barres i va negar amb el cap. Per un moment em vaig pensar que pegaria a en Davi, però aleshores es va sentir un altre tret i en Hamara va tornar a cridar:

–Oskari!

–Val més no fer esperar la gent –va dir en Davi amb una ganyota burleta.

El pare es va empassar la ràbia i li va passar pel costat.

–Vinga, fill, desenganxem el quad del remolc.

Va desancorar la portella del darrere del remolc sense perdre en Davi de vista, que va anar a afegir-se als altres homes que hi havia al costat de la tarima.

–No en facis cas, d’aquest, que no és ningú –va dir-me.

«Ni jo tampoc», vaig pensar, mentre m’enfilava al quad i m’asseia al seient, que grinyolava molt. Em vaig sentir petit i espantat, assegut allà, i em vaig imaginar quin efecte faria que sortís disparat d’allà, dalt del quad, i deixés tot allò enrere.

–Vinga, Oskari, afanya’t, que t’esperen. I recorda’t de fer exactament tot el que t’he dit.

–Sí, pare. –Vaig engegar el motor, vaig donar gas i vaig retrocedir lentament per treure la màquina del remolc.

–Més de pressa!

Vaig accelerar més i el quad va baixar fent sacsejades de cul enrere per la rampa metàl·lica. Per un moment vaig perdre el control i vaig sortir del remolc accelerant, de manera que les rodes es van enfonsar en un pegat de fang i

van començar a girar molt de pressa, escopint terra humida i deixant un rastre marró darrere nostre. Vaig accelerar una mica més per sortir del fang, però només vaig aconseguir que les rodes giressin més de pressa i s'enfonsessin més, i que el motor fes un soroll espantós.

–Déu dels cels, Oskari! –El pare es va inclinar per apagar el motor.– Quantes vegades t'he de... –Es va frenar i va tancar els ulls, tot inspirant profundament. Quan va tornar a obrir els ulls em va mirar.– Quantes vegades t'ho he de dir? Si sobrecarregues el motor l'espantllaràs. I si l'espantlles, ens quedarem sense quad. No podem arreglar un motor cremat i no ens podem permetre de comprar-ne un de nou. Cuida'l, Oskari. Cuida'l bé.

–Perdona –vaig dir mentre baixava del quad.

El pare va sospirar.

–No ha passat res. Ara... Ara demostra'ls el que vals.

Va aconseguir fer un mig somriure i va agafar el manillar del quad; entre tots dos vam empènyer el vehicle fins que el vam treure del mig del fang.

Mentre fèiem aquesta operació, vaig mirar cap a l'altra banda de l'esplanada, on les calaveres semblava que em miressin des de dalt dels pals.

«Fracassaràs», xiuxiuejaven les seves veus mortes. «Fracassaràs.»

Les torxes en flames que encerclaven la tarima titilaven amb la brisa i en Hamara continuava plantat allà, amb l'escopeta reposant a l'anca i l'arc a la mà, com si esperés que li portessin el sacrifici. Tots els altres homes i nois s'havien girat a mirar què fèiem el pare i jo. N'hi va haver

que van riure quan em vaig tornar a enfil·lar al quad, però jo vaig fer carrisquejar les dents i no els vaig fer cap cas. Vaig provar d'imaginar-me que no hi eren mentre avançava entremig del grup cap a la tarima. Les rodes del quad trontollaven i espetegaven damunt les pedres.

–Ei, Oskari! –va cridar en Risto–. Potser trobaràs aranyons a prop de l'estany.

–Però si no en trobes, porta unes quantes tifes d'ant –va cridar en Broki, i es va guanyar tot un eco de riallades.

–De cagallons de conill no te'n faltaran –va dir una altra veu.

Vaig fixar la mirada endavant i vaig fer veure que no els sentia. Em vaig intentar convèncer que els demostraria el que valia. Vaig intentar pensar en el mapa que duia a la butxaca, en el terreny de caça marcat pel pare, i que s'haurien d'empassar les seves paraules quan tornés amb el cérvol més gros que haguessin vist mai. Però això tampoc no em va fer sentir més valent ni més fort.

En acostar-me més a la tarima, em vaig adonar que el marc de fusta no era ple de rocs grisos. També hi havia calaveres, tal com havien dit en Jalmar i l'Onni. Centenars i centenars de calaveres; la majoria tan esgrogueïdes i marronoses que semblaven antigues. Totes aquelles dents trencades i punxegudes i les conques dels ulls buides, encerclades per les torxes vacil·lants, donaven un aire lúgubre a l'indret.

Quan hi vaig ser just al davant, vaig parar el quad i vaig apagar el motor, aterrit pel que havia de venir. Em vaig quedar assegut un moment; després vaig baixar del quad

i, mentre pujava per l'escala de troncs cap a la tarima i em situava al costat d'en Hamara, anava pensant quantes calaveres m'observaven.

Vaig passejar la mirada per les cares serioses dels homes que hi havia a baix, i amb prou feines en vaig reconèixer cap perquè era incapaç de concentrar-me en res. Tenia la visió borrosa i veia espurnes. El cor em saltava dins el pit.

Bum. Bum. Bum.

Em sentia un pes a l'estómac, que se'm recargolava com una vegada que em va fer mal el sopar i em vaig passar tota la nit vomitant.

Llavors vaig veure de reüll el meu amic Jalmar, que em donava ànims aixecant el polze, i el pare, que assentia amb el cap amb aprovació, i em vaig girar cap a en Hamara.

En Hamara em va clavar els ulls de dalt a baix, amb aquella mirada freda. Durant una llarga estona semblava que no anés a fer ni a dir res, però al final va aixecar la mà esquerra i em va oferir l'arc de caça tradicional.

Vaig empassar saliva i vaig allargar la mà per agafar-lo, però ell no el deixava anar. Vaig mirar primer l'arc i després a ell i vaig estirar amb més força. En Hamara va aclucar una mica els ulls i el va deixar anar.

Es va escampar un murmuri entre els homes i els nois que hi havia a sota. Algú va fer un comentari entre dents i es va sentir una onada de rialles.

L'arc encara era més gros que el del pare. Gairebé era tan llarg com jo. Quan el vaig plantar a terra, una punta em tocava els peus i l'altra sota la barbata. La fusta era densa i

freda, però l'empunyadura es notava calenta de la mà d'en Hamara. Era l'arc de caça tradicional del nostre poble, que normalment es guardava al refugi dels caçadors i només es feia servir per a la Prova. Era antic i l'havien fet servir tots els nois per demostrar el seu valor. Els nois del nostre poble hi havien caçat –i així passaven a ser homes– durant més de cent anys. El meu pare havia mort un ós amb aquell mateix arc.

Ara em tocava a mi demostrar el que era capaç d'aconseguir.

Tantes hores de pràctica m'havien portat fins allà. Tants dies de dolor als dits i als braços, d'utilitzar arcs cada vegada més grossos, em portaven a aquell moment determinant.

«Tranquil·litza't», em deia a mi mateix. «Estigues tranquil.»

Vaig tancar els ulls un moment i després em vaig posar de cara a la colla amb una actitud de fortalesa, tal com m'havia ensenyat el pare. Vaig agafar l'arc ben fort amb la mà esquerra i el vaig aixecar tot inspirant profundament; vaig pessigar la corda trenada entre els dits de la mà dreta i vaig començar a estirar.

L'arc va cruixir i es va doblegar amb la meva força.

Vaig mantenir el braç esquerre ben recte i ferm mentre tibava la corda més i més.

No era tan difícil com em pensava que seria. Les hores d'entrenament havien donat resultat. Ho estava fent. Els demostraria que estaven equivocats. Estiraria l'arc al màxim i...

A dos dits del meu nas, l'arc semblava que es tensés i es rebel·lés contra mi. La corda no es volia deixar estirar més. Vaig estrènyer les dents i vaig reunir tota la meva força, però no es volia moure. Vaig començar a sentir una cremor als braços. La sensació em naixia als avantbraços i em pujava cremant fins a les espatlles. L'arc va començar a tremolar. El pànic amenaçava d'apoderar-se de mi. No podia. No podia tensar l'arc del tot. No tenia prou força.

Vaig abaixar els ulls i vaig veure que el pare em mirava. Es tocava l'ullal d'ós que duia penjat del coll i tenia una expressió d'entre vergonya i compassió a la cara, que encara em va donar més força. Estava decidit a no decebre'l. Els ho demostraria, a tots.

Amb un últim esforç vaig aconseguir tibar l'arc un parell de dits més, de manera que el tenia a l'alçada de la punta del nas... però no més. I amb allò no n'hi havia prou. M'havia de tocar la galta. La corda m'havia de tocar la galta.

Aleshores vaig saber que havia fracassat.

Les llàgrimes em coïen als ulls i ja no podia aguantar més l'arc. Els músculs em cremaven i els braços em tremolaven i el pare va acotar el cap de vergonya.

Vaig deixar que la corda es relaxés i em vaig quedar dret, amb l'arc al costat.

Uns quants nois de la colla van riure per sota el nas, però els homes van moure els peus, avergonyits. Era el pitjor que em podia haver passat; si no era prou fort per tensar l'arc del tot, com dimonis m'ho faria per sobreviure al bosc? I què donaria el bosc a un noi que no podia tensar l'arc tradicional?

En Hamara es va treure la gorra i en va fer un manyoc dins el puny mentre em mirava fixament. Va fer un cop de cap, es va girar cap al grup d'homes i se'ls va anar mirant un per un fins que va aturar la mirada en el pare. En Hamara el va observar un moment i després va estirar la mà cap a ell i li va fer un senyal perquè pugés a la tarima.

El pare s'hi va enfilem, seguit per en Siffonen i en Rysty, dos dels homes més grans del poble. Tot dos estaven arrugats i castigats per la intempèrie com en Hamara, portaven una barba grisa i espessa i tenien bosses caigudes sota els ulls. Es van acostar a en Hamara sense mirar-me. Era com si jo no hi fos.

–Què hem de fer? –va preguntar en Hamara–. Mai ningú havia fracassat tensant l'arc.

–Que el noi se'n torni a casa. –En Rysty tenia la veu enrogallada de tants anys de fumar i la barba tenyida de groc del fum del tabac.

–Què coi se n'ha d'anar! –va dir el pare, posant-se ferm–. Ho ha de fer, això.

–Hi ha hagut excepcions. –En Hamara va mirar cap avall i es va passar una mà pel cap.– El noi d'en Kuusisto no va passar la Prova.

–Anava amb cadira de rodes –va dir el pare–. Ni tan sols va provar de tensar l'arc. No es pot comparar.

En Hamara va arrufar les celles.

–Potser és millor així. No és prou fort. Si se'n torna cap a casa s'estalviarà de plorar davant de tot el poble.

–L'Oskari no plora –va dir el pare–. I enviar-lo cap a casa no li estalviarà de passar vergonya.

–Ni a tu, oi? –En Hamara es va mirar el pare de fit a fit. El pare va fer una cara com si anés a pegar a en Hamara.

–No se'n tornarà a casa –va dir–. Li heu de donar una oportunitat. Ens hem estat entrenant com cavalls per a aquesta prova. I no oblideu qui l'ha ensenyat. Quan tenia la seva edat jo vaig portar un ós.

–No sou la mateixa persona.

–És el meu fill.

Els homes es van quedar en silenci durant una estona i es van girar a mirar-me.

Jo em vaig eixugar el nas amb la màniga i em vaig quedar ben dret.

En Hamara va tornar a fer gestos amb el cap i va esbufegar.

–Demà no sortiré a buscar-lo, si es perd.

–No es perdrà –va dir el pare–. És espavilat. Fes el teu discurs i envia'l de camí.

En Hamara em va continuar observant un moment i després va mirar en Siffonen i en Rysty, que van encongir les espatlles. En Hamara va assentir amb el cap i es va tornar a posar la gorra.

–Molt bé, la tradició és la tradició.

El pare es va escopir a la mà i la va allargar a en Hamara, que va dubtar uns segons. Per un moment vaig pensar que s'hi havia repensat, però aleshores en Hamara també es va escopir a la mà i els dos homes van encaixar. De la manera com es van agafar les mans, semblava que s'haguessin de trencar els ossos.

Quan van haver acabat, el pare em va agafar fort l'espatlla i després va baixar de la tarima i es va anar a reunir amb els altres homes. En Siffonen i en Rysty el van seguir i jo em vaig tornar a quedar sol amb en Hamara. El grup es va començar a impacientar i els homes es van posar a xerrar els uns amb els altres en veu baixa.

–Escolteu! –va vociferar en Hamara per cridar-los a l'ordre. Va esperar que tots paressin atenció abans de continuar–. Aquest noi porta sang de caçadors a les venes. És aquí igual com hi vau ser tots vosaltres algun dia. Preparat per mantenir les nostres tradicions. Té tot un dia i tota una nit per descobrir quina mena d'home és.

Em va mirar de reüll i es va escurar la gola.

–Demà ens portarà el que el bosc es digne a oferir-li.

–Fems d'ant –va xiuxiuejar algú, cosa que va fer que en Hamara s'interrompés i s'estudiés la colla arrufant les celles.

–El bosc és un jutge sever –va continuar, alçant la veu–. A cadascú ens dóna el que ens mereixem. Hem de saber escoltar i lluitar amb dents i ungles per la nostra presa.

En Hamara es va posar molt recte i va aixecar la barbeta amb orgull.

–És el que hem fet durant segles i ho continuarem fent durant segles. No ens regalen res. –Es va aturar i va tornar a mirar la colla d'homes i nois detingudament.– Un noi s'aventura dins el bosc, però en tornarà un home.

Em va posar la mà a l'espatlla i va dir:

–Què et mereixes? –I em va mirar de fit a fit i em va allargar un buirac ple de fletxes. Sense esperar cap resposta va aixecar un cop més l'escopeta i va disparar a l'aire.

Immediatament el pla de les Calaveres es va omplir de sorolls de trets perquè tots els homes van aixecar la seva escopeta i van disparar trets a l'aire.

A baix, el pare em va fer un gest amb el cap amb una gran seriositat. Aleshores jo li vaig tornar la salutació, em vaig carregar l'arc a l'esquena, vaig baixar de la tarima i vaig pujar al quad sense mirar ningú més. L'únic que desitjava en aquell moment era desaparèixer d'allà com més aviat millor. Els volia deixar a tots enrere. Em moria de ganes de marxar.

Però quan vaig girar la clau de contacte no va passar res. Vaig empassar saliva i ho vaig tornar a intentar. Però continuava sense engegar-se. Fins i tot el quad em volia...

El motor es va engegar amb un rugit i vaig accelerar. Vaig mirar una última vegada el pare, vaig posar la marxa i vaig arrencar de camí cap als boscos del mont Akka, deixant enrere el pla de les Calaveres.

La meva Prova havia començat.

Dan Smith

De petit en Dan Smith tenia tres vides: la rutina diària a l'inter-nat on estudiava, la recerca d'aventures als arrossars asiàtics i a les selves brasileres, i un món propi en què s'inventava històries.

Viu a Newcastle amb la seva dona i els seus dos fills. També ha escrit *My Friend the Enemy* i *My Brother's Secret*. *Big Game (Caça major)* és la seva tercera novel·la i, de moment, ja ha estat traduïda a vint idiomes.

Bambú Exit

Helpers

Miquel Ribas Figueras

La véritable confession de Charlotte Doyle

Avi

Un dia sencer de blat

Anna Cabeza

Tigre, tigre

Lynne Reid Banks

Ciutat d'orfes

Avi

Big Game (Caça major)

Dan Smith

Un replec en el temps

Madeleine L'Engle

L'artilleria de Mr. Smith

Francesc Puigpelat

L'arbre de les mentides

Frances Hardinge

L'enigma Perucho

Jordi Cervera

La cançó del cucut

Frances Hardinge

Ferralla

Pádraig Kenny

Tancat en una bombolla

Stewart Foster

La guerra dels botons

Avi

Ohio

Àngel Burgas

El ramat perillós

David Nello

La llum de les fondàries

Frances Hardinge

L'última grua de paper

Kerry Drewery

L'illa dels Frarets

Michael Morpurgo |

Benji Davies

El noi del diari

Vince Vawter

Ànima Negra

Elisenda Roca

Theodosia i les Serps del Caos

R. L. LaFevers

Theodosia i la vara d'Osiris

R. L. LaFevers

As long as the lemon tree grows

Zoulfka Katouh

La Júlia i el tauró

Kiran Milwood Hardgrave / Tom de

Freston

La flor perduda del xaman de K

Davide Morosinotto

La Leila i la guineu blava

Kiran Milwood Hardgrave / Tom de

Freston

L'illa dels murmuris

Frances Hardinge i Emily Gravett

L'Oskari està a punt de fer tretze anys, però abans haurà de superar la gran Prova: armat amb un arc i un joc de fletxes, haurà de passar un dia i una nit sol al bosc i caçar l'animal més imponent que trobi. Com més gran sigui la presa, més gran serà el respecte que s'haurà guanyat entre els habitants del seu poble, situat al peu del mont Akka, a Finlàndia. Però de sobte el cel tremola i cau al bosc un objecte estrany amb un passatger insòlit. La cacera de l'Oskari no ha fet més que començar.

Basada en el relat original de Jalmari Helander i Petri Jokiranta.

Descobreix l'adaptació cinematogràfica d'aquesta novel·la, una producció de Subzero Film Entertainment amb Altitude Film Entertainment i Egoli Tossell Film, dirigida per Jalmari Helander i protagonitzada per Samuel L. Jackson i Onni Tommila.

ACCIÓ + CONFIANÇA + IGUALTAT

